

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Ing. J. L.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Brně**, se sídlem v Brně, Rooseveltova 16, týkající se řízení o žalobě proti nečinnosti žalovaného sp. zn. 62 A 22/2014, o návrhu Krajského soudu v Brně na přikázání věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 62 A 22/2014 jinému krajskému soudu,

takto:

Věc vedená u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 62 A 22/2014 **se přikazuje** Městskému soudu v Praze.

Odůvodnění:

Žalobou proti nečinnosti správního orgánu, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) dne 20. 3. 2014, se žalobce domáhal rozsudku, aby krajský soud uložil krajskému soudu jako žalovanému povinnost bezodkladně vyřídit žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, s nimiž se žalobce na krajský soud obrátil.

Krajský soud předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu podle § 9 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Předmětem žaloby je nečinnost tohoto soudu, resp. jeho soudního funkcionáře v postavení správního orgánu. Tato skutečnost podle krajského soudu zavdává objektivní pochybnosti o nepodjatosti všech soudců specializovaných senátů správního soudnictví krajského soudu, takže nelze sestavit senát.

Nejvyšší správní soud podle § 9 odst. 3 s. ř. s. poskytl účastníkům řízení možnost vyjádřit se k tomu, kterému soudu má být věc přikázána. Žalobce navrhl, aby věc byla přikázána Krajskému soudu v Praze, žalovaný se nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že návrh krajského soudu na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu je důvodný.

Podle § 9 odst. 1 s. ř. s. platí, že Nejvyšší správní soud přikáže věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. Zmiňované ustanovení upravuje případ tzv. nutné delegace, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, který má věc projednat a rozhodnout jako věcně a místně příslušný soud.

Krajský soud učinil návrh na delegaci nutnou podle § 9 odst. 1 s. ř. s. Jejím předpokladem je sice rozhodnutí o vyloučení všech soudců specializovaných senátů (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. Nad 23/2009 ze dne 30. 11. 2009), pokud by však měl o vyloučení rozhodovat Nejvyšší správní soud, bylo by trvání na takové podmínce zbytečným formalismem. Taková situace by nastala i v tomto případě, neboť předseda krajského soudu jako žalovaný orgán správy soudu nemůže rozhodovat ve své vlastní věci, takže by o vyloučení soudců krajského soudu musel podle § 8 odst. 3 s. ř. s. *per analogiam* tak jako tak rozhodnout Nejvyšší správní soud.

Vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoliv pouze na skutečně prokázané podjatosti, ale je dáno již tehdy, jestliže lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti (blíže viz nálezn Ústavního soudu ze dne 27. 11. 1996, sp. zn. I. ÚS 167/94 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70).

Přestože pouhá skutečnost, že žalovaným je krajský soud, automaticky neznamená, že by v takovéto věci všichni soudci specializovaných senátů tohoto soudu byli vyloučeni z projednávání a rozhodnutí (viz např. usnesení č. j. Nad 101/2012 - 18), důvodné pochybnosti o nepodjatosti soudců příslušného soudu lze mít zejména z toho důvodu, že předmětem řízení v nyní posuzované věci je nečinnost krajského soudu jako správního orgánu, tzn. orgánů správy krajského soudu, resp. jeho funkcionářů. Skutečnost, že by soudci krajského soudu měli posuzovat činnost funkcionářů krajského soudu, kteří mohou v zákonem stanovených případech vůči nim vykonávat úkoly justiční správy, je důvodem pro vyloučení těchto soudců z projednání a rozhodnutí věci (srov. rozsudek č. j. 4 As 14/2004 - 70).

Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že všichni soudci specializovaných senátů krajského soudu jsou vyloučeni pro možnou podjatost ve věci vedené tímto soudem pod sp. zn. 62 A 22/2014. Věc proto přikázal k projednání a rozhodnutí Městskému soudu v Praze, v jehož obvodu má bydliště žalobce. Nejvyšší správní soud zvolil Městský soud v Praze, a nikoli Krajský soud v Praze, jak navrhoval žalobce, neboť v obvodu Krajského soudu v Praze nemá sídlo ani bydliště žádný z účastníků řízení, nadto šestý senát Nejvyššího správního soudu jinou obdobnou věc žalobce před nedávnem přikázal namísto Městského soudu v Praze Krajskému soudu v Brně (usnesení č. j. Nad 50/2014 - 25 ze dne 13. 2. 2014), takže se nynějším přikázáním této věci Městskému soudu v Praze zátěž mezi oběma krajskými soudy alespoň co do rozhodování šestého senátu Nejvyššího správního soudu vyrovnává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu